

Hồ Linh

của quá khứ, kỷ niệm của ngày xưa và nỗi nhớ thương hiện tại:

“Miên ơi, ngày nào anh còn ở đây, đêm đêm anh sẽ lên ga xếp để đón những chuyến tàu đêm...Biết đâu chả có ngày gặp em từ trong toa bước xuống...và anh sẽ không ngần ngại đi với em để đến một nơi nào đó, ngàn thu vĩnh phúc.”

Ma Cỏ

Tình Mộng

Văn là một kỹ sư điện tử. Chàng sang Mỹ du học trước năm 75. Thùy, vợ Văn là một thiếu phụ còn trẻ và rất đẹp, con của một nhà ngoại giao của Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa sống ở đây từ hồi còn nhỏ. Tuy nhiên, gia đình nàng là một gia đình nền nếp, có văn hóa, cho nên, Thủy vẫn giữ được lối sống của các cô gái Việt Nam thuần túy. Vợ chồng Văn có hai con, một trai và một gái kháu khỉnh và ngoan ngoãn.

Có một gia đình như thế, vốn đã sẵn là một người thực tế, nên chàng đã sống một cuộc sống mực thước và đạo đức. Tuy còn đang trong tuổi thanh xuân, giữa một xã hội văn minh vật chất, với tất cả những thú vui nhục dục được đề cao và quá thừa thừa, nhưng Văn không bao giờ phản bội bạn đời để tìm những thú vui xác thịt.

Văn mua được căn nhà rất đẹp, ở lưng một ngọn đồi ở vùng San Bruno, tiểu bang Cali, quanh năm khí hậu mát mẻ như mùa xuân. Từ đó nhìn xuống dưới

thành phố chung quanh, những ngọn đồi xanh mướt những cỏ, phong cảnh tuyệt đẹp. Nhà chàng cũng cách xa phi trường San Francisco vừa đủ để không làm mất sự yên tĩnh vì những chuyến bay lên xuống như mắc cửi của cái phi trường quốc tế này.

Một hôm, Văn bỗng nhận được điện thoại của một vị linh mục từ thành phố xa dưới miền Nam Cali gọi lên. Linh mục vừa là chủ họ hàng, vừa từng đi lại thân thiết với nhau trong những ngày mà ngài phục vụ cộng đồng tỵ nạn tại vùng Bay Area này. Sau một hồi hàn huyên vui vẻ, vị linh mục nhờ Văn tối mai ra phi trường San Francisco đón dùm một người tỵ nạn mới được nhà xứ dưới đó bảo trợ từ Thái Lan sang...Chuyến bay sẽ đổ cô tại phi trường và những người bảo trợ sẽ phải đón cô ở đây, và đưa về nơi định cư bằng phương tiện riêng. Văn nhận lời và hứa với vị linh mục này sẽ lưu cô ta ở đây chơi mấy ngày cho đến khi nhà xứ dưới đó có người và phương tiện lên đón.

Vị linh mục vui lòng hết sức, ngài dặn:

- Tên cô ta là Trần Thị Đào...Anh nhớ làm một cái bảng tên, cầm ở tay, đứng ở ngay lối đi để cô ta dễ thấy...vì cả hai đầu đã biết mặt nhau. Chúng tôi vẫn đón đồng bào mới tới bằng cái kiểu đó, rất dễ nhận...

Văn cười:

- Cha yên trí đi, con không để cho cô Đào phải ngủ ngoài phi trường đâu mà cha lo...

Đúng tám giờ tối hôm sau, vợ chồng Văn đã có mặt tại Gate 23 của hãng Pan Am để chờ chuyến bay từ Đông Nam Á qua hồi 8:30. Thủy có vẻ thích thú

trong cái công tác xã hội này. Nó hồi hộp và bất ngờ...Nàng cầm cái bảng có tên Trần Thị Đào to vừa đủ, rõ ràng khiến bất cứ ai đi ngang qua cũng thấy được. Cả hai vợ chồng ngồi ngay ở hàng ghế đầu ăn chíp để chờ khách...vì nhà chàng còn đợi cơm cô khách mới, nhất là người khách đó từ trong trại tỵ nạn ra, vừa trải qua một giai đoạn sống cơ cực kéo dài cả hơn một năm...Đó cũng là dịp để những người tỵ nạn có được một ấn tượng đẹp và yên tâm trong những giây phút đầu tới miền đất lạ.

Chuyến bay tới thực đúng giờ. Đó là một trong những ưu điểm của cái xứ văn minh này. Hành khách từ trong cửa đi ra vội vã, hối hả. Chưa thấy một người Á Đông nào, vì đây là một chuyến bay thường lệ, không phải là chuyến bay dành riêng để chở người tỵ nạn. Văn đã biết trước như vậy, nhưng vợ chàng cũng hơi sốt ruột. Chờ tới những người chót đi ra, vợ chồng Văn mới thấy Đào, vì nàng là một trong số ít ỏi người Á Đông của chuyến bay. Ngay phút đầu, Văn đã thấy nàng là một cô gái đẹp và rất duyên dáng. Hai bên nhận ra nhau dễ dàng.

Văn nhanh miệng, vui vẻ tự giới thiệu:

- Chào cô Đào. Vợ chồng chúng tôi đại diện cho cha xứ bảo trợ ra đón cô đây.

Đào lịch sự cúi đầu chào hai người:

- Thực hân hạnh được ông bà ra đón.

Thủy cười đỡ lời:

- Xin đừng quá khách sáo, cô Đào à...chị em cả với nhau mà.

Văn đỡ dùm chiếc va ly nhỏ trên tay Đào, cả ba sóng bước bên nhau.

Hồ Linh

- Cô còn đồ gì trên máy bay nữa không?

Đào bẽn lễn:

- Thưa anh không...Gia tài em chỉ có bằng ấy thôi.

Tuy câu nói hơi có vẻ khôi hài, nhưng không dấu được vẻ ngậm ngùi, xót xa.

Thủy tinh ý, gạt đi:

- Để ý gì chuyện đó cô, mình đi làm lại cuộc đời mà...Ai mới tới đây cũng đều vậy cả cô à.

Bữa cơm gia đình thật đầm ấm, vui vẻ. Đào tỏ ra lịch thiệp và có học. Nàng cho biết đã học hết năm thứ nhất trường Văn Khoa Sài Gòn trước ngày mất nước. Trong năm năm dưới chế độ Cộng Sản, nàng không học được gì thêm, vì cuộc sống quá cay nghiệt...gia đình nàng phải hy sinh tất cả để nuôi ba nàng trong một trại cải tạo ngoài Bắc.

Trong bữa ăn, Thủy vô tình hỏi:

- Chuyện vượt biên của Đào có êm nhẹ không?

Mất Đào sụp xuống, giọng nàng trở nên cay đắng:

- Êm xuôi thế nào được chị...Lúc em đi là thời gian tụi cướp biển Thái Lan nó hoành hành dữ dội nhất...Các tàu người tỵ nạn bị chúng "làm thịt" liên miên, có tàu bị chúng cướp cả trăm lần...Xin lỗi anh chị, các bà, các cô thực khốn khổ với chúng...

Không biết Đào có thấy vẻ gì khác lạ trong mắt của vợ chồng Văn không, nhưng nàng vẫn bẽn lễn tiếp:

- Riêng em, ngay buổi đầu gặp cướp...em nhảy đại xuống biển chạy trốn. Em biết bơi khá nên hy vọng là cứ lẩn đi, bơi ra thực xa rồi khi cướp rút đi, em sẽ bơi trở lại...

Ma Cỗ

Mất Đào trở nên xa vắng:

- Lúc đó cũng là liều chị ạ...Em nghĩ thà chết còn hơn bị lũ quỷ đó hành hạ, làm nhục...nhưng...thực ra kế của em bị thất bại...vì bọn cướp không những chỉ cướp tàu em một lần rồi bỏ đi, mà trái lại, chúng lại lôi ngay đi theo tàu của chúng!

Vợ chồng Văn đều sửng sốt, Thủy khẽ kêu lên:

- Trời!

Giọng Đào đều đều:

- Đầu tiên, em sợ hãi quá chừng...Thôi thế là hết đời...Nhưng rất may...sau mấy hôm lênh đênh trên biển, em trôi dạt được vào bãi...và đi được tới trại tỵ nạn...

Thủy thở mạnh, nói:

- Thực may...

Văn cười:

- Dĩ nhiên, nếu không thì làm sao mình được đón tiếp cô Đào ngày hôm nay.

Cả ba đều cười vui...

Cơm nước xong thì cũng đã tới 11 giờ khuya...Vợ chồng Văn dành cho Đào một căn phòng dưới nhà, có cửa sổ nhìn ngay ra vườn hồng ở sân sau.

Hai con của Văn được gửi hẳn bên nhà ngoại để vợ chồng chàng đi làm, chúng chỉ được bố mẹ rước về nhà sống hai ngày thứ bảy và chủ nhật, nên việc thù tiếp Đào ở nhà không có gì phiền hà cả.

Đào là một thiếu nữ thực hiền dịu. Ngày đầu tiên Thủy xin nghỉ việc ở nhà tiếp Đào. Hai người quấn quýt nhau như hai chị em ruột lâu ngày mới gặp lại. Đào ăn nói nhỏ nhẹ, rất mực lễ phép. Nhưng nàng lại có một tia nhìn mê hoặc lòng người. Thủy thì không

nhận ra điều đó, nàng mê man trong những lời lẽ ngọt ngào, những cử chỉ thân mật khiến chỉ trong một ngày Đào đã làm cho Thủy như say mê nàng. Văn thì đi làm suốt ngày, nên chỉ gặp nàng một chút vào buổi tối bên bàn ăn và thời gian uống cạn tách cà phê, rồi chàng lại phải bù đầu vào cái *project* khẩn của sở. Nhưng, một vài lần chạm vào tia nhìn của Đào, Văn cũng không tránh khỏi bối rối, xúc động một cách kỳ lạ.

Linh mục bảo trợ của Đào đã điện thoại lên thăm hỏi nàng, và hứa sẽ lên đón nàng nội trong tuần mà thôi, Văn đã khẩn khoản xin ngài dừng bận tâm, vì với Đào, vợ chồng chàng rất quý mến, và có thể tiếp nàng cho đến khi nào ở dưới nhà xứ thực sẵn sàng đón nàng về.

...Có tiếng rì rào đâu đây...người bập bênh giữa biển khơi yên lặng đến lạ lùng...Một vòng tay ôm, mơn trớn trên thân thể...Nụ hôn lạ, nhưng không kém nồng nàn. Có mùi nồng nồng như mùi nước biển...Những rạo rức vươn lên từng chập...Những cảm giác khoái lạc tột cùng ào ào cuốn hút...Trong cơn điên loạn của say mê, tiếng nàng thì thầm bên tai, những âm thanh mơ hồ như vang vọng từ một cõi nào...nhưng giữa cái hư thực sâu thẳm ấy, chàng nhận ra ngay giọng hết sức êm dịu, thiết tha của Đào...cũng như vừa lóe lên một nhận xét rất mực tinh vi và rõ ràng...là những giây phút vừa qua, chàng đã đi qua đời của một xử nữ...Nhận xét đó bỗng tan loãng đến tột cùng để đưa dần chàng tới một trạng thái tỉnh thức...tỉnh thức trong ngõ ngách,

êm ái...Văn đã nhận ra chàng vừa trải qua một giấc mơ vừa đắm say, vừa thô bỉ...Trong đời mình, Văn chưa từng trải qua đêm nào với những mộng mị như thế bao giờ...khiến lòng chàng bị day dứt khó tả. Trời mới sáng, Thủy còn ngủ say bên cạnh, Văn liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp và bình yên của nàng mà lòng bỗng cảm thấy xấu hổ vô vàn...

Buổi ăn sáng giữa ba người không có gì đặc biệt. Hai người đàn bà vẫn vui vẻ trò chuyện, trong khi Văn lại trầm ngâm...Thỉnh thoảng Văn liếc mắt nhìn trộm rất nhanh Đào, thấy vẻ thản nhiên lễ độ của nàng, Văn lại càng xấu hổ. Có lúc Đào bất gặp tia nhìn đó làm chàng giật mình lẩn tránh, khiến nàng cười, hỏi:

- Anh Văn coi bộ có gì lo nghĩ thế?

Thủy cười:

- Văn đang phải lo cái *project* rất khó của sở anh ấy...Đào đừng bận tâm làm gì cho mệt...Chỉ mấy bữa nữa là xong, anh Văn sẽ đưa tụi mình lên chợ Tàu ở San Francisco chơi... Mì ở đấy ngon không kém Hải Ký Mì Gia ở Chợ Lớn đâu Đào.

Văn không phản đối lời giải thích của vợ...Đào thì chấp nhận, không bàn cãi.

Nhưng thực là lạ đến sợ hãi...Những đêm kế tiếp, Văn vẫn nằm mộng thấy những cảnh làm tình tương tự với Đào. Đêm thứ hai, chàng thấy mình và Đào cuốn nhau trên một bãi biển vắng...Những đợt sóng từ xa ào ào tràn vào phủ lấp hai người, càng làm tăng khoái lạc đến tột độ. Sau cơn sóng gió, Văn thấy tấm thân ngọc ngà của Đào phơi hồng dưới ánh mặt trời

lung linh...Vấn vớt từng bùm nước biển tạt rửa lên thân thể nàng...Và rất rõ ràng, Vấn thấy trên bộ ngực căng tràn nhựa sống, một nút ruồi son to bằng đồng một *cent*, đỏ thắm...Đến khi Vấn say mê đặt nụ hôn lên đó thì hôn chàng cũng vừa tan loãng, chập chờn thoát khỏi mộng mị...để rồi chàng lại thần thờ vừa ân hận, vừa tiếc nuối. Rồi đêm thứ ba xảy ra dưới bóng mát của một bụi bờ nào đó...Những đám gai, những hòn sỏi, đá sắc cạnh đã gây cho chàng những cảm giác tê buốt đến độ khi tỉnh giấc rồi mà chàng vẫn còn cảm thấy đau ở đầu gối, ở khuỷu tay...

Vấn sợ hãi đến không còn dám nhìn thẳng vào Đào trong những lúc gặp nàng...Chàng dặn Thủy sẵn sóc Đào, còn chàng thì lấy cớ bận, chỉ trao đổi truyện trò những lúc bất đắc dĩ phải gặp mà thôi.

Vấn liên lạc với nhà thờ bảo trợ của Đào để hỏi tin tức...Chàng nghĩ có lẽ người thiếu nữ quá đẹp và hấp dẫn kia đã ám ảnh chàng...đã khiêu gợi những dục vọng xấu xa được chôn vùi từ lâu trong tận tiềm thức của chàng. Nếu nàng rời nơi đây, hình ảnh nàng sẽ nhạt dần, cũng như những dục vọng rồi sẽ nguôi ngoai và những mộng mị ghê sợ kia sẽ không còn nữa.

Vị linh mục cho Vấn biết ở đó mọi sự đã sẵn sàng và đầy đủ chờ Đào về. Nhưng vì neo người nên ông không thể cử ai lên đón nàng được ngay bây giờ. Vấn đề nghị mua vé máy bay để Đào đi và nhà xứ sẽ ra đón nàng tại phi trường. Mọi sự đã được thỏa thuận. Vấn báo tin cho Đào và Thủy biết và chàng nói sẽ đi

mua vé ngay cho Đào. Hai người đàn bà quá quyến luyến nhau...Thủy đề nghị giữ Đào lại thêm một ngày nữa. Vấn thấy cũng không có gì trở ngại, chàng mua vé cho Đào đi vào ngày mốt. Chàng cũng cấp tốc gọi về nhà thờ bảo trợ báo cho họ biết Đào sẽ tới phi trường Burbank vào đúng 3 giờ 15 ngày thứ sáu này để người ta cử người ra đón nàng.

Chiều hôm ấy, khi đi làm về, Vấn ngỡ ngàng vì chỉ thấy một mình Đào ở nhà. Đào mở cửa cho chàng với nụ cười hiền dịu, nhưng lại có vẻ bí mật lạ lùng.

Đào cho Vấn biết Thủy sang bà ngoại đón các cháu về chơi với nàng một đêm để mai còn chia tay. Vấn gượng cười, về phòng thay đồ. Khi Vấn ra đến phòng ăn thì cơm nước đã sẵn sàng. Đào lăng xăng như một người vợ thực sự khiến Vấn hơi ngỡ ngàng. Đào như không để ý đến điều đó, nàng bày biện thức ăn rất gọn gàng và nhanh nhẹn. Khi hai người ngồi vào bàn ăn, Vấn mở lời:

- Thủy thực vô tâm để Đào phải vất vả...

Đào cười:

- Anh chị đối với em quá thân tình...một chút có chi mà anh phải bận tâm.

Vừa định cầm đĩa, Đào bỗng đứng dậy, vào buồng chứa đồ lấy ra một chai rượu Napoléon mà Vấn đã uống dở từ lâu. Thực chàng cũng không biết uống rượu, sở dĩ có nó là nhân một buổi đãi đằng bạn bè mà thôi.

Đào khẽ nói:

- Thủy dặn em lấy rượu anh uống hôm nay đấy...

Vấn định từ chối, nhưng không nổi. Nhưng chàng lại ngạc nhiên vì Đào sửa soạn hai ly rượu, một cho

chàng và một cho nàng. Văn đã không có lý do ngăn cản Đào. Vả lại, sống mấy ngày rất thân thiết ở đây, Đào cũng như vợ chồng chàng cảm thấy rất gần gũi với nhau.

Văn vừa nhấp rượu, vừa hỏi cho có chuyện:

- Mai này, Đào đã có dự tính gì chưa?

Đào hơi lắc đầu:

- Thực còn quá sớm anh à. Em chỉ mong được về đây với anh chị thôi...Em quý Thủy vô cùng.

Nghe được lời thân tình đó, Văn hết sức cảm động. Chàng khẽ nói:

- Nếu Đào muốn cũng chẳng khó khăn gì...Mình cứ về dưới đó ít lâu cho trọn tình với nhà thờ bảo trợ. Sau đó, mình có thiếu gì cơ để lên đây, ai có quyền ngăn cản mình.

Đào gật đầu:

- Em cũng nghĩ thế...

Câu chuyện mỗi lúc một trở nên thân mật. Thủy điện thoại nói chưa về được, còn chờ cô em cắt tóc cho con Khanh.

Rượu uống được một lưng, cả hai như choáng váng hơi men...Câu chuyện cũng trở nên thiết tha đến xuống xã.

Rồi tới một lúc nào đó, Đào bỗng như muốn quyến rũ Văn...Trong cơn bốc lửa, chàng cũng không còn tự chủ được nữa...Nhất là lúc này, những hình ảnh khuấy gợi trong những giấc mơ dồn dập trở về khiến Văn cũng như điên loạn...Hai người đưa nhau ra ghế sa-lông...những nụ hôn thực nồng cháy như đốt tan hai người...Vòng tay cuốn quýt...họ như đã quen thuộc nhau, như đã là vợ chồng từ kiếp nào xa xôi...Văn

hối hả hôn lên mặt, lên cổ...rồi xuống dần tới bờ ngực thanh tân tuyệt vời...Nhưng bỗng chàng khựng lại hốt hoảng đến vã mồ hôi...vì trên làn da trắng hồng, nõn nà đó, một nút ruồi đỏ chót như son mà chàng đã từng trông thấy và hôn hít trong những giấc mơ...Văn choáng váng vì sợ hãi...Hình như Đào đã rời chỗ nằm. Bên tai Văn thoáng nghe tiếng nàng hổn hển thì thào: "Văn nhớ kỹ em hãy còn trinh trong buổi đầu chúng mình gặp gỡ..."

Lúc Văn tỉnh trí thì Đào đã về phòng từ lúc nào rồi, chàng ngồi ôm đầu nghĩ ngợi vô cùng...Có tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm...

Văn lên lầu, vào phòng nằm vật ra giường...

Có lẽ Văn thiếp đi một lúc. Mãi đến khi nghe thấy tiếng Thủy gọi dưới nhà, chàng mới uể oải đi xuống. Bàn ăn đã được dọn dẹp tươm tất...và tại sa-lông, Đào và Thủy đang nô đùa với hai con của chàng...Thấy Văn xuống, Đào reo lên:

- Ô, bố đã xuống kìa...Anh Văn, các cháu của anh kháu quá...Cho em ở lại làm vú nuôi chúng nó đi...

Câu nói thực tự nhiên như trước đó chẳng có gì xảy ra...Văn cười gượng, ngồi xuống cạnh Thủy và ôm thẳng Hải vào lòng, đáp:

- Đâu dám, chúng tôi cũng chỉ mong cô Đào về đây sống chung cho vui cửa vui nhà là nhất rồi...

Đào nói lớn:

- Nhớ nhé, anh không được quên lời đó...

Thủy cũng vui vẻ:

- Nhà tụi này rộng, Đào về đây là tôi vui rồi...có chị có em thì còn gì bằng nữa...

Hồ Linh

Ngày hôm sau, vợ chồng Văn tiễn Đào về nơi định cư của nàng. Cả ba đều rất buồn chia tay...Những lời hẹn hò ngày gặp lại như không dứt...Văn và Thủy đứng trông cho tới khi phi cơ của Đào cất cánh rồi mới ra về.

Tối nhà, Văn kêu điện thoại báo tin cho cha xứ biết Đào đã lên đường.

Nhưng, tối hôm đó, vợ chồng Văn vô cùng ngạc nhiên khi nhận được điện thoại từ vị linh mục bảo trợ của Đào cho biết đã không đón được nàng vì nàng không có trên chuyến bay ấy!

Và, điều làm cho Văn điên đầu là cũng đêm hôm đó, chàng mộng thấy Đào ngay trên giường của mình.